21/02/2021

Ύψωση και πτώση

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Διδυμοτείχου, Ορεστιάδος και Σουφλίου

Αρχομένης της κατανυκτικής περιόδου του Τριωδίου ο Σεβ. Μητροπολίτης Διδυμοτείχου, Ορεστιάδος και Σουφλίου κ. Δαμασκηνός την Κυριακή 21η του μηνός Φεβρουαρίου, ιερούργησε στον Ιερό Ενοριακό Ναό Κοιμήσεως Θεοτόκου Ορεστιάδος και ερμηνεύοντας το αγιογραφικό «πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτόν ταπεινωθήσεται, ὁ δέ ταπεινῶν ἑαυτόν ὑψωθήσεται», τόνισε·

«Ἡ ὕψωση καί ἡ πτώση. Εἶναι δύο ἔννοιες πού τίς ἀντιλαμβάνονται διαφορετικά οἱ ἄνθρωποι καί διαφορετικά ὁ Θεός. Γιά τούς ἀνθρώπους πού κινοῦνται στήν ἄγνοια τοῦ Θεοῦ καί στήν κοσμική νοοτροπία ἡ ὕψωση ἔχει νά κάνει μέ τήν ἐγωϊστική τιμή καί τήν καταξίωση. Εἶναι κάτι ἐπιθυμητό, διότι ἀφήνει στόν ἄνθρωπο τή γλυκιά γεύση τῆς ἀνωτερότητας σέ σχέση μέ τούς διπλανούς του. Οἱ περισσότεροι χαίρονται ὅταν αἰσθάνονται ὅτι εἶναι κάτι παραπάνω ἀπό τούς ἄλλους σέ ὅλα τά ἐπίπεδα. Ὅταν ξέρουν πιό πολλά, ὅταν ἔχουν πιό πολλά, ὅταν τιμῶνται πιό πολύ, ὅταν ἐπηρεάζουν πιό πολλούς, ὅταν κατορθώνουν πιό πολλά, ὅταν σέ σχέση μέ τούς ἄλλους αὐτοί βρίσκονται στό πιό πολύ, τότε ἀνεβαίνουν καί στό πιό ψηλά.

»Ἡ ἔπαρση εἶναι ἕνα πνευματικό καρκίνωμα, τό ὁποῖο ξεκινάει ἀθόρυβα καί ἐξελίσσεται χωρίς ὅρια, σέ σημεῖο πού μπορεῖ νά ἐπιφέρει τήν πνευματική νέκρωση. Ἡ ἔπαρση ὁδηγεῖ τόν ἄνθρωπο στήν ὕβρη, δηλαδή στήν ἐωσφορική αὐτοθεοποίηση. Στήν κατάσταση αὐτή ὁ ἄνθρωπος γκρεμίζει τό Θεό ἀπό μέσα του καί βάζει στή θέση τοῦ Θεοῦ τόν ἑαυτό του. Τότε ἡ σχέση του μέ τό Θεό εὐτελίζεται καί μετατρέπεται σέ θρησκεία, κατά τήν ὁποία κόβει καί ράβει τόν Θεό στά δικά του μέτρα καί ἀπαιτεῖ ἀπό Ἐκεῖνον νά γίνει ἕνας ὑπηρέτης τοῦ ἐγωισμοῦ καί τῆς ἀλαζονείας πού κυρίευσε τόν ἴδιο. Στό σημεῖο ὅμως πού κορυφώνεται ὁ μυστικός ἐγωισμός καί ἡ κενοδοξία, ὅταν ὁ ἄνθρωπος φθάσει νά

ἀποδίδει στόν ἑαυτό του τά κατορθώματα καί νά καυχᾶται γιά τίς ἐπιδόσεις του, ὅταν τοποθετήσει τόν ἑαυτό του στήν κορυφή καί στό κέντρο τῆς ζωῆς, τότε ἔρχεται καί ἡ μεγάλη πτώση. Τότε γκρεμίζεται πνευματικά καί αὐτοκαταδικάζεται σέ ἀπομόνωση ἀπό τό Θεό καί ἀπό τό συνάνθρωπο του. Τότε μόνον ἀπαιτεῖ. Σ' αὐτή τήν κατάσταση δέν ἀκούει, δέ συμμερίζεται, δέ συντρέχει, δέν ἀγαπάει, δέ θυσιάζεται. Τότε συμβαίνει τό ἑξῆς εἰρωνικό: ὁ ἴδιος νά νομίζει ὅτι εἶναι ἀετός πού πετάει στόν αἰθέρα, ἐνῶ στήν πραγματικότητα εἶναι σκουλήκι πού σέρνεται στή λάσπη καί τή βρωμιά τῆς ἀποστασίας καί τῆς θεϊκῆς ἀπουσίας.

»Ἡ ὕψωση, ὅμως, γιά τό Θεό εἶναι κάτι ἐντελῶς διαφορετικό. Σύμφωνα μέ τό εὐαγγελικό μήνυμα ἡ ἀληθινή ὕψωση βρίσκεται στό σημεῖο πού ὁ ἄνθρωπος συνδέεται μέ τό Θεό. Ἡ σχέση μέ τόν Κύριο καί μόνον αὐτή ἀνεβάζει τόν ἄνθρωπο. Ὅσο ὁ ἄνθρωπος στέκεται ταπεινά ἐνώπιον τοῦ Χριστοῦ, ὅσο ἀναγνωρίζει τίς εὐθύνες καί τά λάθη του καί δέν τά μεταθέτει κάπου ἀλλοῦ, ὅσο ἐκμηδενίζει τόν ἑαυτό του, χτίζοντας ταυτόχρονα τήν ἐλπίδα τοῦ θεϊκοῦ ἐλέους, ὅσο κοιτάζει πρός τά κάτω ἀπό ντροπή νά ἀντικρίζει τά ἄνω, ὅσο ἡ καρδιά του συντρίβεται ἀπό τήν αὐτογνωσία καί τήν ἐπίγνωση τῆς ἐσωτερικῆς βρωμιᾶς, ὅσο κατεβαίνει ὡς πρόσωπο στή συνειδητοποίηση τῆς ἀναξιότητας, τόσο ἀνεβαίνει στά μάτια τοῦ Θεοῦ. Ὅσο ἀποφεύγει ὁ ταπεινός ἄνθρωπος νά δικαιώσει τόν ἑαυτό του, τόσο δικαιώνεται ἀπό τόν Πατέρα τοῦ ἐλέους καί Οἰκτήρμονα Κύριο. Ὁ ἄνθρωπος πού ἐλεύθερα καί ἀπό ἐπίγνωση τῶν λαθῶν "τίπτει" τόν ἑαυτό του αἰσθάνεται συγχρόνως τό χέρι τοῦ Θεοῦ νά τόν σηκώνει καί νά τόν ἀνεβάζει στήν ἀληθινή δόξα μέ τήν ὁποία βραβεύονται οἱ ἐνάρετοι καί οἱ ἀγωνιστές.

»Ἀπό τήν ἄλλη ἔχουμε τήν ἔννοια τῆς πτώσης. Ὁ ὑψηλόφρων δυστυχῶς αὐτοκαταδικάζεται. Ἡ πτώση του ἔρχεται ὄχι ὡς τιμωρία ἀλλά εἶναι ὁ καρπός τῆς δικῆς του προδοσίας, τῆς ἀυτονόμησης καί τῆς ἀπομάκρυνσής του ἀπό τό Θεό. Ὁ Θεός, πού σέβεται τήν ἐλευθερία, ἀφήνει τόν ὑψήγορο νά ζήσει μόνος του, ἀφοῦ μέσα του δέ χωράει κανένας ἄλλος παρά μόνον ὁ ἑαυτός του. Αὐτή ἡ οἰκτρή ἀπομόνωση ἀποτελεῖ τήν πτώση τοῦ ἐγωιστοῦ.

»Γιά τόν ταπεινό, ὅμως, ἡ πτώση εἶναι κάτι πού προέρχεται ἀπό τόν ἴδιο. Μόνος του γκρεμίζει τόν ἑαυτό του. Κομματιάζει ἀκόμη καί τήν παραμικρότερη σκέψη ἔπαρσης. Τή στιγμή πού αὐτοταπεινώνεται, ἀνοίγει τήν καρδιά του στό θεϊκό ἔλεος. Ζητάει τήν ἐπίσκεψη τοῦ Θεοῦ. Ὁ Κύριος βιάζεται νά ἐπισκεφθεῖ τήν ταπεινή καρδιά καί νά τήν εὐλογήσει, διότι εἶναι γόνιμη, ἀνοικτή καί καρποφόρα. Ἡ ἐπίσκεψη τοῦ Θεοῦ στόν ταπεινό ἀποτελεῖ τή δόξα καί τήν ὕψωση τοῦ ἀνθρώπου.

»Ὁ Χριστός, ἀγαπητοί, καθώς κλείνει τήν παραβολή τοῦ Τελώνου καί τοῦ Φαρισαίου, μᾶς ἐπισημαίνει: «πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτόν ταπεινωθήσεται, ὁ δέ ταπεινῶν ἑαυτόν ὑψωθήσεται». Ἐάν ἀπό μόνοι μας ὑψώνουμε τόν ἑαυτό μας, θά ταπεινωθοῦμε. Ἐάν ἀπό μόνοι μας πάλι ταπεινωθοῦμε, θά ὑψωθοῦμε ἀπό τό Θεό. Πτώση καί ὕψωση, εἶναι μεγέθη πού ὑπερβαίνουν τά ὅρια τῆς ἐγκόσμιας λογικῆς. Ἄς τά μελετήσουμε καί προπαντός ἄς τά βιώσουμε ὅπως οἱ πατέρες μας, [illegible] Τριωδίου [illegible] μας στή

Queen
Photos

Queen

Queen
Photos

Queen
Photos

Queen
Photos